

טיב הקהילה

ב"ד

בהר
ר"ז אייר תשפ"ד
 זמני הרלקת הגרות ומרצ"ש
7:00 הרה"ג
8:17 מוצש"ק
8:53 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע והפילה
9:40 סו"ת א' | **8:12** סו"ת א'
10:14 סו"ת ב' | **9:03** סו"ת ב'
המניח לפי שיעור קוץ
 גיליון מס':
729

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ורפו ידיו מלהמציא את עצמו למעבד' חדש, ורק ההשתדלות של הגבאי צדקה והעסקנים ישרו פרי ויזכה הלה למבוקשתו, והוא ובני ביתו יצילו מחרפת רעב. אולם כאמור יהיו הרבה בעלי צדקה שהיצר הוא מנהל את חשבונותיהם והוא כבר הסיק אחרת...

ומה באמת מסתתרת תחת אותו נימוק? כלומר, מה באמת 'לוחש' היצר באזני העסקן והגבאי צדקה? שבסיבתם אינו רואה סיבה להתמסר אל המסכן? כך הוא אומר לו: 'כבוד גדול לא יהיה לך מזה!' כי מלבד הנזקק - שגם הוא אינו עומד עדיין על גודל שברונו - לא יידע אדם שהלצת אותו מבזיון וכלימה, ולא יתפרסמו הצלחתך ומעשיך הטובים. ואם כן מה לך למצוקות קטנות כאלו? כלך לך אל 'נוקיים' ומרי נפש' כאלו שידרוך עם 'ברכות' ועם 'פרסומות' עד בלי דיו...

ובאשר אותו 'מסכן מתחיל', נמתין כעת עד אשר יהיה 'מסכן וותיק', ואז תרויח גם אתה מעזרתו. כי כעת בלית ברירה יתחיל ללוות מזה ומזה כדי להחיות את נפשו ואת נפשות בני ביתו, ובהכרח יצטברו חובותיו להון עתק, ואז כבר ירגנו עליו כל אנשי העיר שאינו מחזיר את חובותיו, ואחר שהוא וקרוביו ישבעו מחרפה וקלון, יתדפקו קרוביו אל פתחך כדי לערוך 'מגבית חירום'... אז אכן תערוך 'מבצע' כדי לחלצו מן המיצה, וכשיכפלו בזיונותו מהתרומות הנכבדות הנכנסים מן הרחמנים גם תדאג לעיני כל לסיבה ש'פרנסה', ובראש כל חוצות תתברך אז מה'נצרך' ומכל קרוביו, וכל השומעים יידעו ויספרו מטובך הגדול...

מובן מאליו שלא זוהי דרכה של תורה, כשהתורה מצוה על הצדקה ואומרת 'החזקת בו' חפיצה היא שבכך יוטב לו להעני תיכף ומיד, ולא להשהות את צעריו חלילה כדי להרויח על ידי זה. והן אמת שיש להקדים עני החוק ביותו, אבל להשהות את ישועתו של הנזקק מחמת נגיעות ופניות - אסור!

זהו שפירש רש"י: 'אל תניחהו שירד ויפול ויהיה קשה להקימו, אלא תיכף משעת מוטת היד עליך לחלץ חושים לסייעו, ואז על פי רוב לא יזדקקו להזויל על כך מעות לרוב, אלא במעט השתדלות או בעצה ובהדרכה יכולים לחלצו. אולם רש"י גם הבין משיקולו של היצר ש'עדיף להתמתן'... על כן המשיל את משלו למשאוי שעל החמור, שאם מבחינים שמת ליפול ועדיין לא נפל יכול אחד לתפוס בו ולהעמידו, אולם אחר שנפל לארץ, גם חמשה אין מעמידין אותו. כמו כן כשאין מזרזין לסייע להעני שעה אחת קודם, יצטרכו לרבים שיסייעו לו, ומלבד מה שמעות ישראל הולכים לאבדון לא תהיה בידי חמשה בכדי להעמידו, ובהכרח יעשו 'מגבית לרבים' ואז ככל שיוגדל הפרסום כך יוגדל בזיונו מלבד צערו ובזיונו מרוב הימים שעברו עליו, ועל כן אין כל זה מצדיק הרווח'...

פרט זה הוא 'המחשה' לדרכו של היצר, ומכאן עלינו ללמוד על כלל התחומים שבעבודת ה', כי בכל תחום מנסה הוא להערים את האדם ולהלביש לבנים לשיטתו המופרכת ולהצדיקו, אולם בינה ניתנה לו לאדם ההבדיל בין צדק לצדק.

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך: מה לה
 ופירש"י: והחזקת בו - אל תניחהו שירד ויפול ויהיה קשה להקימו, אלא חזקה משעת מוטת היד. למה זה דומה, למשאוי שעל החמור, עושה על החמור אחד תופס בו ומעמידו, נפל לארץ, חמשה אין מעמידין אותו:

להיחלץ לעזרת הנופל מיד

כבר דיברנו רבות אודות אחד מתכסיסי היצר להסתיר את ערמוניותו דוקא במצוה. היצר יודע שלא כל אדם יפתה אליו וימרוד במלכות שמים ישנם אנשים חדורי יראה, שאינם מסוגלים לעשות אפילו פעולה אחת וזעירא שאינה לרצון השי"ת. אבל הוא כמובן אינו חפץ לוותר, ולכן מהפך עורו ומופיע לפניהם ל'צר טוב', ודורש מהם דוקא לעשות 'מצוה', אבל מראה לו פנים שקיומה של מצוה זו בה'דור' הוא דוקא באופן שכלפי שמיא לא ינחא בכך.

על אחת מאלו התחבולות ביקש רש"י להזהיר במאמרו הנוכחי. הנה כשמוצא היצר אדם המוכשר לעבודת ה'צדקה' והחסד, הוא מוציא את עצמו להיות 'מנהל חשבונותיו', מתחילה רואה הוא לנכון לעוררו על החובה לעמוד לימין אביון, ולפתוחו 'למנות את עצמו לגבאי צדקה' אבל דוקא לא בהאופן שהתורה חפיצה בכך. ומעתה אם שמועה תגיע לאזניו על אחד ממכריו שאין לו במה להתפרנס, כי זה עתה פטרוהו מעבודתו, לא יתרגש על כך יתר על המידה, כי היצר המעוררו והמדריכו לצדקה הוא אשר יתן נימוק לכך, ויאמר: אין כל כך רחמנות עליו, הרי בסופו של דבר הוכיח שהוא כשיר לעבודה, רק מה? מיותר היה למעבד' זה, אם כן יש לקוות שיהיה ה' בעזרו ותוך ימים אחדים כבר ימצא 'מעבד' המעוניין בו, ואין צורך לחלץ חושים כדי להמציא לו 'מעמד' ו'פרנסה', אלא הוא עצמו כשם שהמציא לעצמו המ'עבד' הראשון ימצא לעצמו המ'עבד' שלאחריו.

כל זאת הוא אומר מבלי להיכנס באמת אל מצבו של המסכן שפוטרו מעבודתו. הרי יותר מסתבר לומר כי כלל לא היה מיותר להמ'עבד', והראיה, כי כשהמציא את עצמו להמ'עבד' התקבל אצלו בחביבות. רק מה? עם הזמן התברר שאין הוא מוכשר לאותה משימה שלשמה התקבל. ואם כן הדרים מובן מאליו שהמ'עבד' הראשון הוא גם האחרון, כי גם אם ימצא המ'פוטרו' את עצמו למעבד' נוסף הזקוק לאותה משימה, יברר הלה את מצבו של המ'פוטרו' אצל המ'פוטרו', וקרוב להדאי שהלה יצדיק את הפיטורין... כיון שכן הלוא היה מן הדאי שאלו המוכשרים לסייע לעניים יכנסו תיכף אל התמונה, הם יהיו אלו המבררים אצל המ'פוטרו' מהי הסיבה לפיטורו של המ'פוטרו', ובאם אכן יתברר אצלם שהלה לא היה מוכשר למעמדו, עליהם לתור אחר משימה אחרת שבעושה"ת כן יצליח בה, וגם אם יתברר שצדקו בסברתם ומדובר באחד שפשוט היה מיותר להמ'פוטרו', לא תהיה השתדלותם לספק לו 'מעבד' אחר לריק, כי לפעמים מתגבר עצבונו של המ'פוטרו' בסיבת הפיטורין

טיב המערכת

גאולה תהיה לו

בעומדנו בשבת האופרוף של רשב"י, השבת שלפני היום הגדול לג' בעומר, יום ההילולא שלו, נזכיר את המאמר המובא בגמרא שאמר רבי שמעון בר יוחאי 'יכול אני לפטור את כל העולם מן הדין, והרי מי לא רוצה שרשב"י יפטור אותו מן הדין? כולנו רוצים אבל מאיזה דין הוא יפטור אותנו? אולי אם נבין איך וכיצד זה נוגע אלינו, ומהו הדין שרבי שמעון רוצה לפטור אותנו ממנו, אולי אז נבין מה נוכל לפעול ביום ההילולא שלו ומהו השמחה הגדולה ביום זה.

בפרשתנו מובא ענין עבד עברי, וכך אומרת התורה: וכי תשיג יד גר ותושב עמך, מסביר רש"י: 'מי גרם לו שיעשיר? דיבוקו עמך, והפסוק ממשיך: 'זמן אחיך עמו ונסכר לוג', וגם כאן רש"י שואל ומתיר: 'מי גרם לו שימור? דיבוקו עמו, על ידי שלמד ממעשיו המסכן הזה ראה שהגני מצליח ומתעשר, והוא לא מבין שכל סיבת הצלחתו של הגני היא משום שהוא נדבק עם הישראל, זה מה שמביא לו את השפע, אבל מי שלא מבין את זה ומקנא בהצלחתו של הגני, והוא הולך ומוכר את עצמו לוג, מצווה אותנו התורה 'אחרי נסכר, גאולה תהיה לו, ורש"י מבאר: 'גאולה תהיה לו - מיד, אל תניחהו שייטמע, צריך להזדרז לגאול אותו לפני שייטמע בין הגוים וישכח מי הוא ולא יזהר עם הוא שייך.

מי לנו גדול כרבי שמעון שיכול לפטור את כל העולם מן הדין, ויכול לגאול את כל אחד ואחד מאיתנו מכל השעבודים המטופשים שלנו, אפילו מי ששיעבד את עצמו מרצונו ליצר הרע בחושבו כי 'דרך רשעים צלחה, ואפילו מי שכבר ה'ו נסכר לוג, והוא פרק מעליו לגמרי עול תורה ומצוות גם את אלו רבי שמעון יכול לגאול! ובעת הזאת ביום שמחתו דרשב"י נעתר במאד עלינו ועל משפחותינו שניגאל גאולה רוחנית וגם גאולה גשמית בזכותו של רשב"י, ויקיים בנו 'יצא הוא ובני עמו ושב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו, כי כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו!

(ג'לפ טיב תהודה בהר, וטיב הרשבי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 הודעות

עדכוני שיחות: 100024-0534

י"ד תמוז ה'תשפ"ד | יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

הלכות ומנהגי ל"ג בעומר

א. יום ל"ג בעומר הוא יום הילולא דרשב"י, ובו ביום גילה את כל האידרא זוטא ולכן הוא יום שמחה, ולכבודו נוהגים קצת שמחה, וי"א שהשמחה היא שבאותו יום העמיד ר' עקיבא החמש תלמידים שלא מתו, ורבי שמעון בר יוחאי היה ביניהם (פ"ה ס"ב). וי"א הטעם מפני שאז פסקו התלמידים מלמות (ש"ע הרב ס"ה).

ב. ירבה בשמחה ביום זה לכבוד רשב"י, כי הוא יומא דהלולא דיליה, ונדע שרצונו הוא שישמחו ביום זה, כדוע ממעשה מה"א הלוי ז"ל ומעשים אחרים (כ"ה סק"ז).

ג. אין אומרים בו תחנון ולא במנחה שלפניו (ו"א ס"ב ו"ב ש"ס), ואם הוא ביום ראשון אין אומרים צדקתך בשבת שלפניו (ל"ג בעומר ס"ד). אבל אומרים בו למנצה יענך (פ"ג א"א סק"ג).

ד. יש נוהגין שמתפרין ביום ל"ג בעומר, ואין להסתפר עד ל"ג בעצמו ולא מבערב ויש מאחרונים שמקילין להסתפר מבערב (ס"ה ת"ג ס"ב ס"ב סק"א).

ה. וי"א דמקומות שנוהגין שלא לומר תחנון במנחה של ערב ל"ג הוא לפי שסומכין שבתחילת ליל ל"ג פסקו האבילות, ולכן אין אומרים תחנון במנחה שלפניו כמו שאין אומרים במנחה שלפני שאר הימים שאין אומרים בהם תחנון שלילם כיומם ולפי מנהגם מותרים ל"ג להסתפר ולישא בליל ל"ג (ש"ע הרב ס"ה).

ו. האבל מתפלל לפני התיבה בל"ג בעומר (ס"ב ס"ה ת"ע"א סק"ד).

ז. אין מתעניין בו, ומי"א את המענה בו תענית חלום אין צריך למיתב תענית להענייתו (ס"ב ס"ה ת"ק"א סק"ז).

ח. חתן ביום חופתו מתענה בו, ויש מקילים בו, ויש מקילים (ו"א ס"ה ת"ג סק"ז).

ט. מצוה לילך ביום זה על קבר רשב"י ובנו ר' אלעזר (סידור האר"ל רבי ש"ד).

י. כתב בספר שער הכוונות (פסח דח"ט ו"ל): ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י ור' אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון כנדע, ואוכלים ושוחים ושמיחים שם, אני ראינו למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבעה ההוא זה היה פעם הראשונה שבא ממזרים אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אה"כ. והר"י ונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל, שהולך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושמ גילוה את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משהו ושמחה. גם העיד הה"ר אברהם הלוי כי בשנה הנזכר הלך גם הוא שם והיה נוהג לומר בכל יום בברכת השוכן, נחם ה' אלהינו את אבלי ציון כו', וגם בהיותו שם אמר נחם כו', ואחר שגמר העמידה אל' מורי ז"ל כי ראה בהקין את רשב"י ע"ה עומד על קברו, ואמר לו אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אמר נחם ביום שמחתנו, והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא דחי ימים עד שמת לו בן אחד וקבל עליו תנחומין, וכתבתי כל זה לתורת כי יש שורש במנהג הזה הנזכר, ובפרט כי רשב"י ע"ה הוא מחמשה תלמידיו הגדולים של ר' עקיבא ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר עכ"ל.

יא. מתנכים את הבנים במצות לא תעשה של לא תקיפו פאת ראשכם.

יב. כשמגלה האב את בנו ניח לו פיאות ויארם לו כך צוה ה' שאנו בני א-ל חי (משכיל אל דל כלל א' פ"ט ב).

יג. מנהג ארץ ישראל שעושים שמחה בתגלחת הראשונה של קטן שמתכנין אותה במצוה להיות לו פיאות הראש (ש"ע"ת ס"ה ת"ק"א סק"ב).

יד. התחיל להסתפר בל"ג בעומר ולא הספיק לסיים עד ששקעה חמה מותר לסיים את התספורת (אורחות רבנו בשם התור"א).

טו. כתב בביתר הלכה (ר"א ו"א ד"ה אפילו) וז"ל: אגב דאירינן בענין תספורת ראינו להזכיר ענין אחד מה שאיזה מהמון נכשלו בו בעונותינו הרבים והוא בענין איסור הדקקת פאת הראש וכמו שבאבא, כי ידוע דלע אסור הקפת פאת הראש יש ל"ג לאו בתורה והוא הלאו דלא תקיפו פאת ראשכם וי"א דפאת הראש חמור עוד מפאת זקן דעובר על הלאו אפילו אם מעבירם במספרים כעין תער דהיינו סמוך לבשרו, ושיעור הפאה הוא מכנגד שער שעל פדחתו ועד למטה מן האוזן מקום שהלחי התחתון יוצא ומתפרד שם, וכל רוחב השערות שבמקום זה לא תגע בו יד להעבירם מצד שהוא הכל בכלל פאת הראש, ומשם ולמטה מתחלת פאת הזקן, וכמבואר כ"ז בש"ע י"ד סימן קפ"א ע"ש, גם אחד המקיף ואחד הניקף הוא בכלל לאו זה וכמבואר שם. ובעונותינו הרבים מצוי שמעבירין את הפאות עד סמוך לבשרן ממש ואין משיירין כלל ויש בזה חשש דאורייתא והיה להם לשייר עכ"פ קצת מן הקצת, וביותר מזה יש מהבחושים שבעת שהספר מספר ראשו הוא מגלה לו השער שאצל אונן, והוא מחמת שמוטעין שחושבין שפאת הראש נקרא רק מה שאנו קורין פאה, ולא כן הוא כאשר כתבנו והוא לאו גמור דאורייתא ל"ה, וגם זה הלאו הוא אפילו על הניקף וכו"ל עכ"ל.

טז. יש נוהגים לירות בקשת ביום ל"ג בעומר (ליקוטי מו"ק"ה בשם הרב דציקים).

יז. ולסיום נעתיק דברי הבני יששכר (מאמרי חדש אדר מס' א) שכתב וז"ל: מנהג ישראל תורה להדליק נרות ומאורות לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר, טו"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאורי התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה, ולכבוד ספרו הוזהר הקדוש המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, והוא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקנו, ותבין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום זה על ציון הרשב"י הוא שלא כדרך הטבע דכתיב אור צדיקים ישמח עכ"ל.

טיב הבנין

אשרי עין ראתה

הנה כי כן המון בית ישראל עולים לציון המצוינת ברה האור - הר הקדוש מירון, מתרפקים על עפר רגבי מקום גניית התנא האלוקי רשב"י, ביזמא דהילוליה - יום ל"ג בעומר, לחוג ולשוש כמצוות היום כמובא מהאר"ל וגוריו, וגם לרבות לפרוק מעל צווארם ושכמם את סאת יגונם לפתוח שקם ולאזור שמחה, לחוש את האבן הנגולה מעל פי הלב.

מאידך, לפעמים אחרים ומחמת צוק העיתים נצטר מתא האדם להגיע אל מקום להבת שלהבת שרבינו האור החיים הק' ז"ע נחן במעלה הרר באימה ויראה עילאה, אם זאת בני חוצה לארץ הקודש שהנסיעה לארץ ישראל לא בנקל באה עליהם, או מחמת כל סיבה שתהיה.

אי אפשר לתאר את הכאב והצער של אותם האנשים ידאים ושלמים אולם חזק חזק ונתחזק, שאפילו אם לא זכינו להשתתף בפועל ממש ברמ"ח אברינו וסו"ה גידנו סמוך ונראה לרר הקדוש, אבל סמוכים אנו ובוטחים שקדושת רבי שמעון בר יוחאי מתפשטת ומתרחבת לכל מקום, וכל אחד ואחד, בכל מקום שרק נמצא יכול להשתתף ולשמוח בשמחה הילולא קדישא של אדוננו בר יוחאי, ובוודאי נזכה שרבי שמעון יאציל עלינו מרותו הקדושה פי שניים ונזכה בוכותו להשפעות רוחניות והשגות דקדושה, להתקרב אל הקב"ה באמת ובתמים מתוך רפואת וישועות ברכות ונחמות.

אשרי העם הם לומדין

עוד זאת ייאמר, שגם אם לא נוכל להשתתף על מקום מנוחת קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי בפועל ממש, אולם השתטחות רוחנית נוכל גם נוכל, דהנה רבי שמעון עצמו אמר בכמה מקומות בש"ס (כ"ט ביבמות ב"ג א) בזה הלשון: "כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר".

וביאר מרן אדונינו הבעש"ט הק', כך מביא בספ"ק 'מאור עינים' (אגדות ת"ש"ס ססכת ט"ה) שהיות והצדיק הכניס את חיותו בתוך היבורים הקדושים שהוציא מפיו, לפיכך, כאשר מגיע איש ישראל, אפילו שנים הרבה לאחר שכבר הסתלק הצדיק מן העולם והוחר על היבורים של הצדיק ומעין זה, הרי הוא מכניס את החיות והשכל הפשוט שלו אל תוך החיות והשכל של הצדיק - מנוחה עדן - שנמצאים בתוך היבורים הקדושים ועל ידי זה מתדבק רוח האיש ישראל ברוחו של אותו צדיק וקדוש.

מבאר הבעש"ט עוד: שדבר זה מכונה 'השתטחות על קברי הצדיקים', כי על ידי שמזכיר עתה את דיבוריו של הצדיק שמנוחתו בעולם העליון, הרי הוא מחיה את רוחו וקדושתו של הצדיק שהטמין בתוך דיבוריו ונעשו שפתותיו דובבות בקבר, עד כאן.

הלימוד מועיל לנשמה

ועוד יש עצה להניח ברכה לנשמתו ואין לך מעולה ממנו, והוא הוא הלימוד בספר הוזהר הקדוש, שעצם הלימוד מטהר ומזכר את האדם. והר"ק מקאמרא ז"ל (ט"ב מצעותי, שביל התורה א' סי' א) כותב בענין מעלת לימוד הוזהר, דראוי לקבוע עצמו ללמוד כמה דפי זוהר בכל יום והוא תועלת גדול ותיקון גדול לנפש הלאירה ולזכרה ולכלות קוצים - מידות רעות ותאוות רעות, לזכות בנעם ה'. וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר כמה דפין זוהר ואי תיקונים בכל יום.

והלימוד בוה"ק מביא תועלת אפילו למי שאינו מבין את פשוטם של דברים בבחינת איהו לא הוי מזליה חזי, הנשמה זוכה לאור גדול מהלימוד בספר קדוש זה, וכן כתב הרמח"ל בספר 'דרך עין החיים' דאף על פי שאינו מבין, הלשון מסוגל לנשמה, כך גם ידוע ומקובל מתלמידי הבעש"ט, ופוק חזי מה שכתב בספר דגל מחנה אפרים (ליקוטי ד"ה ישקני) שלשון הוזה"ק הוא מסוגל לנשמה אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל (פ"ק דבי אלוה"ה כ"ה) הנכנס לחנות של בושם, שאף על פי שלא לקח כלום מכל מקום ריח טוב קלט עמו, וכן כתב בקונטרס 'ספר הזכרונות', שהאר"י ז"ל הגיד על לשון הוזהר הקדוש שהוא מסוגל לנשמה.

לימוד תורתו של רשב"י

לכן, מה טוב חלקו של האדם הקובע לעצמו שיעור בזה ואף מעיין בפירושים למען יבין את אשר הוא קורא, שאז ודאי יזכה שתתקיים בו מאמר המשורר 'תורתו מגן לנו' - היינו תורת הוזהר שחיבר רבן שמעון בר יוחאי בעצמו - היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו אדוננו בר יוחאי.

חק ולא יעבוד

ובוודאי ביום הקדוש ל"ג בעומר, טוב ויפה הדבר הזה עלינו ללמוד וללמד את דברי הוזה"ק ומאמרו, להיות מקושרים בלימוד זה עם הרשב"י, שתהיה לנו נגיעה קלה ושייכות לתורת הרשב"י כדי שנזכה בה גם לעולם הבא. ואף אם ילמד האדם קמעא זעיר פה וזעיר שם, ל"כ יבוא בזה לידי תועלת גדולה, כי 'תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו, מאחר ועצם הלימוד בספר הוזהר מטהר ומקדש את הנשמה, כאמור.

ותראה גדול חשיבות הלימוד הזה, כאשר תורה כן האר"י וגילה לנו זאת על ידי תלמידו נאמן ביתו מוה"ר וויטאל ז"ע"א, ללמוד כל יום דבר יום ביזמא בלימוד הוזהר, וכבר סידרו הקדמונים דבר קצוב בכל יום דבר השווה לכל נפש בספר 'ח'ק לישראל'.

התעוררות לאהבה ויראה

גם מלבד כל אלה יש מעלה נפלאה ותועלת גדולה בלימוד ספר הוזהר ומאמרי רשב"י, אשר תוכו רצוף אהבה בתענוגים לעורר לבבות ישראל לאהבת תורה ויראה ה', אשר כמעט אין 'עמוד' בספר הוזהר שאין בו התעוררות נפלאה ללימוד התורה ומעלת ההוגים בה, וגדל הפסד המגיע עצמם מאור התורה, כי כל דבריו אש להבת שלהבת בחיבת התורה ושמירת מצוותיה.

ובוודאי מי שלומד כל יום בוה"ק, ישיג חמדת ואהבת תורה, וכל שכן מי שיש לו סוג ושיח כל שהוא בדבריו ומבין פשט הדברים גדול כח הלימוד הזה לעורר אותו לאהבה ה' וליראת הרוממות, וירגיש התעלות גדולה בעבודת ה'. וידוע מצדיקים שאמרו, כי כדאי היה להם לבוא ולדעת לעולם הזה, ולו רק בשביל הבנת מאמר אחד בוזהר. והדברים מבהילים!

תורתו מגן לנו

ומי פתי יעמוד מנגד ולא יטבול אצבעו ביערות הדבש, כאשר פתח החיכל - היכלו של רשב"י, פתוח וכל הרוצה יבוא ויטול ויכנס להתענג על ה' ועל משיחו מאור תורתו וזיו שכירתו יתברך, והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע לעתיד לבוא, עת יתגלה להם אור תורה וסוד צפונותיה, והמקבל עליו ללמוד כל יום בספר הוזהר יזכה מלבד כל אלה גם בפקודת ישועה ורחמים ויתקיים בו תורתו מגן לנו והוא ימליץ טוב בעדנו.

וענין נוסף יש בזה, כי הלומד בוזהר גורם לצדיק ששפתותיו התיינה דובבות בקבר, ובוודאי יחזיר טובה למי ששטיב עמו.

גם בנגלות התורה אפשר להתקשר לרשב"י

ידוע מה שכתב הבעל התניא (באגרת הקדוש, ס"ו ט"ז) שיעיקר עמלו וגיעותו של רבי שמעון במערה היה בשש מאות מסכתות שהיה בימים.

ובאמת שאין לך מעלה גדולה מזו ממעלת ההתמסרות לתורה, באופן שמשקיע האדם את מוחו ומחשבתו ואת כל אונן וחשקו בעסק התורה, ויקום בהשכמה ויזדור ללמוד בחשק וברצון ובהתלהבות חק לימודו במשנה בגמרא ופוסקים, ויתגבר על כל הקשיים כי לפעמים צריך כל כך התגברות עד כדי מסירות נפש ממש, וכאשר האדם מקושר ואזוק לדף הגמרא בכל רמ"ח אבריו וסו"ה גדין, בבח"ת תורתו ואוננו, שכל חושי ומעיניו נתונים בדברי תורה כדרכו של רשב"י ור' אלעזר בנו במערה, הוא מתעלה מעלות גדולות ונפלאות עד אין קץ ומטהר את גופו בכל מיני קדושה וטהרה, ואין לך טהרה גדולה מזו ואין לך התקשרות יפה למידתו של רשב"י מהתנהגו זו.

הא למדת, שאף על פי שאין אנו יכולים לעלות וליראות אל מקום מנוחת קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ולהשתתף שם אבל עדיין יכולים אנו להתדבק אל רוחו ולהשתתף על קברו על ידי שנעסוק בדברי תורתו הקדושים שהשאיר אחריו ברכה לדורות עולם.

רבות נפלאות בזמן זה, [שכידוע נתחבר סביל ברוח הקודש] הרי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע חי בזמן התנאים קרוב אלפיים שנים אחר שכבר ניתנה תורה לישראל בסני. ומיום שניתנה תורה לישראל בכל אותם אלפי שנים הרי היא 'מגן לנו בכל עת ובכל שעה.

כדמפורש להדיא בסוגיא דפ"ג דסוטה (א"א) דתורה מגינה ומצילה וכמ"ש שם למה נמשלה התורה לאור, כ"ד"א (משלי ג, כג) 'כי נר מצוה ותורה אור'. - לומר לך, מה אור מגין לעולם אף תורה מגינה לעולם ואומר (שם כ"ב) 'בהתהלך תנחה

אותך, בשכבך תשמור עליך, והקיצות היא השיחך', ע"כ. - הרי מפורש והתורה הקדושה מגן לנו תמיד בהתהלךך ובשכבך ובהקיצך, תדיר מגינה ומצילה.

ואם כן מן התימה להבין מ"ש 'תורת' מגן לנו, דמשמע שתורתו של רבי שמעון בר יוחאי דייקא היא המגן לנו ובעדנו, הרי כל התורה כולה מאז ומעולם מגינה ומצילה לישראל.

ברם נראה, שעל כך ממשיך ומפרש טעמו: 'היא מאירת עינינו, כלומר, המיוחד בתורת' של רשבי' שהיא 'מאירת עינינו', זהו כוח המיוחד של רבי שמעון ז"ע בכל מקום ומקום שבתורה להאיר עינינו להבין ולגלות מסתרי חכמת אלקים אמת. ולכן נקרא ספרו הק' 'ספר הזוהר', על שם שמוזוהר הורח באור התורה, כאשר 'פתח את פיו בתקומה הוציא אור תעלומה תקן זריזי חמה - אדוננו בר יוחאי'.

זו היא תורה המאירה ומורחת לסלק את כל החשכות שבעולם לבטל מפריעים ומקטרגים להסיר כל משיגים קשים ולהיות למגן ולמחסה לישראל.

והטעם שנקרא 'תורת' על שמו של רבי שמעון בר יוחאי, יבואר על פי מ"ש (סבילא בשלה פשת השירה פרשא א) 'לפי שמסר נפשו עליה נקראת על שמו. ומי לנו גדול מרבי שמעון בר יוחאי במסירות נפשו בכל שנות יסוריו המערה הקשים של למד סתרי תורה מתוך דחק קשה ולפיכך נקראת 'תורת' על שמו. - הגם שבוטא כל התורה כולה מגינה ומצילה עליו תדיר, 'תורת' של רשבי' יש בה שמירה עליונה יתרה. ומה גם שכל התורה כלולה בוהר הק' כנודע ותורת' כוללת את כל התורה כולה. - לפיכך שפיר 'תורת' מגן לנו היא מאירת עינינו, ובראי שהוא 'מליץ טוב בעדנו.

פשיטא וברירא מילתא, בלחץ הלימוד המורם הלכה למעשה, עד כמה נכון ודאי בפרט ביומא דהלולא רבא דגן, להגות וללמד בתורתו של רבי שמעון הקדוש בעל ההלולא, ההאמץ והתחזק בעמל גיעת תורתו. - שבכך נמצא דבוקים וחבוקים בו ובתורתו, כדי שאכן נזכה שנתיה תורתו לנו למגן ולמחסה, ויהא מליץ יושד בעבורנו, ויקיים בנו אל נכון: 'תורת' מגן לנו היא מאירת עינינו, הוא 'מליץ טוב בעדנו - אדוננו בר יוחאי', אמן ואמן.

[ספר שיעור לכבוד יוסא רבא דל"ג בעומר]

סיפר לי הרב הגאון רבי מאיר שטערן זצ"ל מרא דאתרא 'מירון' יצ"ו. דרכו בקדוש של מרן איש אלקים הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זצוק"ל, לעלות מירונה מדי שנה בשנה בצוותא חזא עם כל קהל עדת חסידיו מגדול ועד קטן, לעריכת 'שבת מירון', כאשר חוקה היא בידו מבית אבותיו למעלה בקודש, כמנהג זקנו הקדוש מרן הרה"ק רבי דוד צבי שלמה מלעלוב ז"ע.

השבת עצמה נערכה באש להבת שלהבת, כדרכה של תורת לעלוב המבורכת ברוב עם הדת מלך, ובהתאחדות הלבבות כאיש אחד לבב אחד. כאשר גם סעודות השבת כולה נערכו בצוותא חזא ביחד עם הרבי הק' עצמו הפמליא של מעלה וכל הקהל הקדוש. וסיפורי מופת רבים נשודו באותה 'שבת מירון' של מעלה, כידוע ומפורסם.

לאחר השבת שגאר הרבי עצמו גם במשך השבוע באהרא קדישא מירון, להסתופף ולהתדבק תחת צילא דמהימנותא קדישא צילא דרשב"י.

והנה באחד הימים בהגיע רבה של מירון הרב שטרן אל המערה הקדושה מצא שם את הרבי כשהוא יושב מבחוץ בחצר המערה על כיסא פשוט שהוציאו עבורו ממוככי המערה חוצה, בידיו הקדושות החזיק 'גמרא ביצה', והיה יושב וגורם באורייתא בדחילו ורחימו בכל לב ונפש כדרכו בקודש.

נחרתי מאוד למראה, מספר הרב מדוע יושב כך הרבי מבחוץ, בחצר הפתוחה לחום היום, ואינו נכנס פנימה אל תוך המערה, שם גם יוכל להניח הגמרא על השולחן, וללמוד יותר ביישוב הדעת? כשהבעתי לפניו את פליאתי, אמר שהוא ממתין כאן לאחד הגבאים שיביא את המפתח של המקוה, כדי שיוכל להיכנס לטבילה, בטרם יבוא לשפוך שיהיו בציון המצינות.

אך טעמו ונימוקו לא הניחו את דעתי, והוספתי לשאול, שאכן הבנתי על מה ממתין הרבי, אבל עדיין שאלתי מדוע צריך הרבי להמתין כאן בחוץ, ולא יואיל בקדשו להיכנס פנימה, שם יוכל לשבת בהדרו בניחותא וגם ללמוד תורתו יותר בגלל וברחבת הדעת. הם יוכל לשבת בהדרו בניחותא וגם ללמוד תשובתו של הרבי על כך הפליאה מאוד אותי ואת כל הנוכחים, ונשארה חרוטה שנים רבות על לוח לבבי!

הרבי הנק' נץ בן את עיני קדשו, ובאש להבה זעק: רבי שמעון איז נישט

קיי חבד! - רבי שמעון אינו חבר שלך... שהתולך כר להיכנס אליו מבלי שום הכנה ראויה, בלי מקווה אי אפשר לי בשום אופן להיכנס אל המערה בקדוש פנימה!

גם לאחר שהגני נמצא פה כבר שבת שלמה ושבווע ימים שכולם חטיבה אחת של התדבקות והתחברות עם רבי שמעון בר יוחאי, עדיין הוא לא נעשה בזה כמו 'חבר' ח"ו. ובכל פעם ופעם

שהגני נכנס אל המערה ריא וחדר אני לקראתו, ומוכרח להכנה מחדש ולטבול במקוה תחילה.

ומה נענה אגן אזובי הקי, כמה וכמה צדיקים אנו להכין עצמנו בלב ונפש, לזכך ליבנו נפשנו ונשמתינו, להתקרב תחת צילא דמהימנותא. כדי שבכך נבין את הכלים הראויים לקבל משפע הקדושה והטהרה השופעת ומאירה מאוד בהאי יומא עילאה רבא.

הוא ימליץ טוב בעדנו - אדוננו בר יוחאי

"תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו - אדוננו בר יוחאי" (וסר ואמרתם כה לוי, לבלל הבן איש חי).

סיפר לי אחר מבני הרבנים החשובים שליט"א.

בעת היותו באחת השנים ביומא דהלולא רבא ל"ג בעומר באהרא קדישא מירון ח"ו, ומחמת רוב הלחץ והדחק שהצטופפו שמה אלפים ורובבות מאחינו בית ישראל בתפילות ותחנונים כנהוג מדרי דורות מקדמת דנא, לא עלתה בידו לשרוח את דרכו בין כל העולים לחוג את הג' ה, ולהתקרב אל הציון הקדוש עצמו.

לפיכך נאלץ בעלותו הרהר להתקרב עד המקום שהיתה ידו מונעת ומתוך כל הדחפויות והצפיונות התקרב כפי יכולתו, עד שכשראה שאי אפשר יותר להלך נאלץ להישאר לעמוד במקומו, וערך את תפילותיו בהודת קודש ממקום עמידתו, ולאחר שסיים פנה לצאת חוצה.

והנה בעודו מתהלך בחוצות, בין הרך שבילי קדישא שבילי ומשעולי מירון קראת דשופריא פוגש הוא את רבו מרן האדמו"ר הקדוש ממשכנת הרועים שליט"א. הוא שמח מאוד לקראתו, ובין הדברים השיח לפניו את לבבו המציר על שלא עלתה בידו להתקרב ולהגיע אל הציון המצוינת של התנא האלקי. אמר לו הרבי בפקחות חן קדשו, הו אונך ושמע אל 'טיב מעשה' נאה מבית היוצר של 'לובלין' העיר הגדולה לאלקים, אשר לשמה ולזכרה תאוות כל נפש.

פעם נסע הרה"ק רבי דוד מלעלוב זצוק"ל אל רבו החוזה הקדוש מלובלין זצוק"ל לקראת חג השבועות המתקרב ובא.

ויהי בדרכו והנה תכפונו כמה וכמה מניעות שונות, כאשר ראה הס"מ את גדול חשקו והתלהבותו בדבר, וידע שנתיה בכך השפעת קדושה עצומה, יצא לשטן לו בדרכו ולהפריע בעדו מקבלת פני רבו.

תלאה אחר תלאה מצאתהו את רבי דוד, ועד שהתגבר ותיקן את הבעיה הקודמת חזרה והתורשה עליו תיכף בעיה חדשה... [כעין מציגם של ישראל בדרך גלותם הקשה, שירות אחרונות מסכנות את הראשונות...] - עד שבהגיע חג השבועות והיום טוב הקדוש החל פורש את כנפיו על פני תבל, מצא את עצמו ר' דוד באחד הכפרים הגידחים שבסביבה אי שם בדרכי פולין הארוכות שמלעלוב בוואנה לובלין...

ברם לא איש כרבי דוד יפול ברוחו ח"ו, הוא התחזק והתאמץ עצמו ביתר שאת ועזר כנגד כל המפריעים בעדו בעבודת השם יתברך, וכן חיזק את ידידיו וחבריו שהצטרפו עימו בנסיעה, ויהדיו חזוקו והתחזקו להתעלות במעלות העבודה והחסידות.

וכן הסביר להם רבי דוד לחבריו: ואל תפלו ברוחכם לחשוב, שאם אנו כאן בכפר הקטן הזה הרוחק מלובלין, הרי ירחוקים אנו מאוד מן הרב, ואי אפשר לנו להתקרב אליו ולהתקשר בו, כי טעות גדול היא בידכם!

תארו נא לעצמכם נשא רבי דוד את משלו, אילו כל יהודי העולם היו מכירים אל נכון את הרבי שלנו, הרבי הקדוש מלובלין, הרי אין שום ספק בדבר שהיו כולם מגיעים בהמוניהם ללובלין, אז או היו כל הדרכים המובילות לובלינה נוהרים נהרות נהרות אדם...

והרי מכירים אתם היטב את משעולי לובלין... ועתה שואל אני ממעלתכם היכן ידחם ציבור ענק שכזה אל תוך עיר קטנה כזו כמו לובלין? וכי ניתן להכניס את כל יהודי העולם בלובלין?

אלא מאי! על כרחך ישתדך כל הציבור הענק הזה ויתפזר גם על פני כל חוצותיה של העיר לובלין, יהדור אל היערות ואל השדות הענקיים שמסביב סביב, כדי להמציא מקום עבור כל העוילים הגדול שהתכנס ובא. - ומן הסתם יתפשטו כל כך הציבור הגדול של החסידים והם יימשכו ויגיעו עד כאן אל הכפר הקטן הזה שאנו נמצאים בו כעת...

והנה במקרה שכזה, מרשיך ר' דוד להתוות את חוטי משלו הנפלא, שואל אני עוד ממעלתכם הרי את 'דוד' מלעלוב מכירים אתם היטב היטב... עליו ועל מעלליו אינני צריך לספר לכם... מי כמוכם יודע באיזה 'שפל אנשים' מדובר... נו היכן ימצא או 'דוד' את מקומו בטיש' הענק והארוך של הרב, הלא פשוט וברור שמקומו הנכון מותאם ומוכן עבורו אי שם בסוף בסוף בקצה הטיש... והרי זה עתה ערכנו החשבון שסוף הטיש' וקצהו, אינו אלא כאן בכפר הקטן הזה בדיוק במקום שאני יושב כעת...

נמצינו למדין אם כן, סיים ר' דוד את פלפולו, שמצד האמת המקום המיועד לי אצל הרבי | הפוך בעדו הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

אישור עסקה

יום לפני פסח הייתי בחוץ עם כל המשפחה לסידורים וקניית אחרונות לקראת החג. אשתי והילדים היו רעבים ובחנות הזולה למכר אוכל היה תור ארוך מאוד שבהערכה היה עלינו להמתין שעתים לפחות עד לרגע ההזמנה. אשתי בקשה שנקנה אוכל במקום אחר מכיוון שלא שייך להמתין כל כך הרבה זמן. עשיתי חשבון מהיר שגם על שלום בית צריך לשלם וזה חלק מהוצאות החג. ראיתי מסעדה עם כשרות מהודרת. נכנסתי פנימה והזמנתי לכולם בצורה מחושבת ארוחה משיביעה שעלותה הסתכמה בשלוש מאות שקלים. כולם יצאו שבעים ושמונים. סיימתי לשלם והרהרתי בליבי אם נהגתי נכון או שמא הפרזתי בהוצאות?! באותו רגע הסלולרי צלצל. ברקע נשמע הודעה אוטומטית מארגון אליו אני מנוי מטעם העבודה ומחזיק בכרטיס הטבות שונות, המודיעה: 'כרטיסך הוטען בשלוש מאות שקלים!!!!' בעל המעשה:א.מ.

השקנה בטוחה

בחור יתום מתפלל בשטיבלאך ומסתובב תדיר באזור של המטבח של ר' ישעיהו, אבל הוא לא רק מסתובב אלא תמיד תורם מעבר ליכולתו כאשר הוא אומר תמיד ש: 'לחת אוכל ליהודים ועוד במטבח של ר' ישעיהו' מקערסטי זו ההשקעה הכי בטוחה שיש!!!!' לאחרונה נהיה בחבור חתן בשעה טובה והתעניינתי על הנדוניה שקיבל, והוא אמר שלקח על עצמו סכום גדול. תוך כדי דיבור תרם סכום נאה למטבח. עוד באותו יום קיבלתי טלפון מחבר קרוב שהוא נהג של אחד הצדיקים. הצדיק קיבל טלפון מעשיר גדול שמעוניין לחתן חתן יתום. לא היה להם חתן יתום זמן לתאריך שהגביר רצה. החבר התקשר אלי לשאול אם אני מכיר חתן יתום שצריך עזר נישואין... תיכף תיווכתי ביניהם והחתן קיבל סכום ענק!!! החתן הגיע למחרת ואמר: 'תמיד אמרתי לך שהמטבח הזה של ר' ישעיהו זה השקעה בטוחה, עכשיו אתה עד לכך ואתה יכול לפרסם את הסיפור שלי!!!' בעל המעשה:ה.פ.

הפענוץ לזכות את הרבים בספור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס 0526517922 חפצק: o.y.wines@gmail.com

הקדוש הרי הוא כאן בכפר הזה דגן... אלא שמן השמים ריחמו על התלמידים והחסידים של לובלין ולא פירסמו עד כדי כך את שמו של הרבי בעולם בכדי שלא יקשה עליהם כל כך להגיע אליו... אבל מצד האמת לאמיתה מקומי המועד לי אצל הרבי הוא כאן בכפר הזה... ונמצאתי אפוא יושב עתה ממש כאן בכפר הרחוק הזה מיסב על שולחנו של הרבי...

ונמצא אם כן, שאף ביושבונו כעת בכפר מרוחק זה, הרי אפשר ושייך להתקשר היטב עם הצדיק בדיוק כפי שיושבים בבית מדרשו ובעיריכת שולחנו, הן הרי מסיחו של דבר כאן הוא אכן מקומי הראוי לו כמבואר, ע"כ המעשה.

בטיב זה המעשה המופלא פירש הרבי הגדול ממשכונת הרועים את שיחת קדשו גם בענין הדחק הגדול שבאתרא קדישא מירון. כי מצד האמת אין שום ספק שכל יהודי העולם כולו היו צריכים ובודאי רוצים להגיע אל מירון בהר יזמא הדילולא רבא ל"ג בעומר, אלא שמחמת מניעות שונות כל אחד לפי סיבתו נמנעים מלהופיע בהמון המוניחם. אכן אותה מצלצול עמדת הכן על מקומן הראוי והנכון, כי בודאי פשיטא שאם כל העולם כולו מניע למירון לא יתכן להכניס את כל עם בני ישראל במערה ועזרתו זו, ונמצא שבמקום עמידתך שעל צלע ההר חשיב אצלך כמי שהיית אצל הציון ממש, כענין המשל הנאה בטיב המעשה הנ"ל.

[א. ה. נודע מאמר הנדפס, וטעו בה סמיטה דתורתא מנעלא זי"א שכלל ימות השנה רוחו של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי הופת על כל מושב מירון כולו כמו במערה עצמה. - ואילו ביזמא הדילולא רבא בל"ג בעומר כל ארץ ישראל כולה כ"ס מירון, וטעו מתחלה בהא יזמא עילאה לבני מירון משש, ולכן כל הארץ עולה ומאירה באור יקרות של מדרות הקדוש בכל ארצה, והדבר טוב מאד על פי האמור, ושפתי פי חכם הן.]

כמה 'עמקות' מופלאה יש בהדרכת טיב זה המעשה!
הבה נא ניתן את דעתנו וליבנו להבין ולהשכיל, לחשוב קצת כדרכנו מה למדנו בספור הזה?

מצד אחד, ראינו כיצד מתגברים כנגד כל הקשיים והממורות שבחיים לא נתונים כלהיים להפיל את הרוח ואת הלב... כאשר זה עיקר רצון הייצר בעצבות הבאה לאחר הכישלון יותר מן הכישלון עצמו כנודע. וכאשר למדנו כאן, שהמציא הצדיק העצה ברוב חכמתו ופקחותו לחזק ולהתחזק על אף הפנצ'ל הקשה שתכף אותם ומצאו עצמם 'תקועים' בתה השבויות על אם הדרך בכפר רחוק ונידח... להיות את הבעיה עדיין אל מספיק... עיקר החכמה היא לגלות את הפתרון!

ומאידך, הרי עיקר הלימוד המורם מבין שבילי הזהב של מעשה נאה זו, הוא שהתקשרות והחיבור אל הצדיק אינה בהכרח נעשית מתוך קירוב שבגוף דימיא. אדרבה, לפעמים ניתן לעמוד עם הגוף קרוב קרוב אבל אם הדעת והשכל והמוח נתונים בה בעת הרחק הרחק על עסקים ועל הגשמיות שמחכים בבית הרחוק... הרי במקום שיהא מקושר עם הרבי הוא מקושר עם האוהבו ושאר הבלי עולם הזה. - כיצא בדבר הוא בחיפוף, שאם דעתו וליבו נתונים אל רבו, וכל כולו רוק רוצה ליעוק מהשפעת קדושתו ותורתו, גם רם ממרחק המקום ניתן להיות מחוברים בקירוב עמוק שבלב והדברים עתיקין!

ויותר מזה לימדנו כאן הר"ק רבי דוד מעלוב זצוק"ל מבין השיטין, גם את העצה והדרך הנכון, כיצד אכן נזכה להתקשרות טובה וחיבור לצדיקים שיוכלו להשיב את ליבנו בתשובה שלמה, ולהשפיע עלינו שפעת תורה ויראת שמים בפרט בעת עומדנו ממרחק דרך, [א אפילו לאיר פטירתם העולם שטלו טוב טעו המה למנוחה ואחתי עובד לאמתה]. - שהכל נעשה מתוך הענוה ושפלות הרוח כאשר מכיר האדם את מקומו, ויודע גריעות ערכו ושפלותו, כדוגמת זה המעשה שהחזיק עצמו ר' דוד כקטן שבקטנים וצירא דמן בתריא. - מוכח זה הביטול המוחלט ויכל להתקרב אל הקדוש, וככל שמבטל יותר את עצמו ואת דעתו לפני תלמידי חכמים וצדיקים כן פותח יותר צינורות נאים ויפים של השפעה שיוכל הצדיק להשפיע עליו מהר זיו קדשו.

וכל שכן וקל וחומר ביזמא הדילולא רבא של ל"ג בעומר, שמתעצמת השפעת הצדיק במבואו, ונקל ביותר להתחבר ולהתקרב אל הקודש, להתדבק בו ובתורתו ועבודת קדשו, כי אכן "תורתו מגן לנג, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו - אָדוּנָנוּ בְּרִי יוֹחָא, אמן.

השבעה סידורי
עם פירוש טיב הרשי"ש

- פסח
- ספינת הצלמה
- שבועות
- בין המצרים
- ראש השנה
- יום הכיפורים
- נשתי ימי תשובה
- סוכות
- הנוכה
- פורים
- שבת ד"כ

להשיג בהצגות הספרים המובחרות
הפנה אליהם טלפון הספרים בהצגות הרבי יצחק מרדכי 03-0194114

כלל, ואדרבה טורפים לו הכל בפניו, אחר שטרה ויגע בכל אותו עמל הקשה, הן בלימוד המסכתא עצמה לאורך חודשים רבים, והן בהכנת יום טוב של הסיום מסכתא.

[א. ה. יעין נא בלשוננו הפו של הרס"ב'ם ול בלילוט השובה (פ"ו ה"ו) בגדרת ענין בעל העבירה: "עשה מצוות וטורפון אותן בפניו, שנאמר (ישעיה א' ב') 'ש' בקש זאת מידם רסום תגרי' - ואילו הבעל השובה עניש בחיפוף: "עשה מצוות ומקבלין אותן בנתח ושחטה שנאמר (קהלת ט' ז) 'כי כבר רצה האלקים את מעשיך'. ולא עוד אלא שמתאווים להם שנאמר (מלאכי ז' ד) 'וערבה לך מנת יודיה וירושלמי' ע"ש].

אותם גשמים עזים שניתכו ארצה באותו יום הזכירו לפנינו את מה שאמרנו בגמרא סוכה (ה"ה): "משל למה הדבר דומה, לעבד שבא למזון כוס לרבו, ושפר לו קותון על פניו!"

אמרת לאותו אברך, תלמידי הנאמן, ראשית תדע נאמנה, שאם השי"ת שולח ניסיון לאדם על כרחך שיש לו את האפשרות לעמוד בו, ובודאי יש בכוחך לעמוד איתן בכל זה.

ויותר מזה, לפי המבואר בספרים הקדושים אדרבה, היפך הוא הנכון! שגודל המצוה שפליטתה כשהאדם מצויד עושה וטורה ככל יכולתו ויותר מכדי יכולתו בהכנת המצוה ורואה השטן שאין עולה בידו להניאו מאותו מעשה הטוב, או לצנן את רוחו מן ההתלהבות הגדולה. - אז כמוצא אחרון [אם ניתנה אפשרות לפניו] הוא מפריע בעדו או מזיקו מבחינו, ולפעמים אף בחבלה קטנה שבגוף, רחמנא ליצלן.

ואדרבה כשקורה לו לאדם מקרה כזה, שקמים וצצים כנגדו בפתע פתאום מפריעים משונים ודברים הנכרים ובלולים שאין הם בשגרת החיים הרגילים, אלא כמונים כדי להפריע את צעדיו ולמונעו ולהפריעו מעבודת הקודש. - הרי זהו סימן ברור ואת הפוכה שבביל, שמעשיו אכן כן רצויים וישרים, והוא צועד אל נכון בדיוק במסילה הישרה והנכונה עבורו. - והזקק משום כך נעמד לו המשטין להפריע שאינו יכול לסבול ישירות הוזהר מושלמת שכוח, והיא כעין 'גידא בעיניה דשטנא ועי' (סוכה לה), ולכן הוא מתנבל בדוקא להילחם יותר כנגדו, וכשאינו מוצא שום דרך אחר הרי כמוצא אחרון מפריעו בדבר חיצינו או דבר שבגוף.

[ואכן יש ללמד מכאן בדרך כלל, להסתיר יותר ויותר את מעשיו הטובים מעיני הבריות ומעיני עצמם, ואין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, גם מעיני של עצמם, כדי שלא תזיקנו 'עין הרע' וכל הוצאות מרעין בינין שבה].

ובפרט ובייחוד הדברים אמורים בשמחת 'סיום מסכתא', כידוע מאמר העולם עד כמה מתקנא ה"ס"ם במי שעורך סעודתא קרא וקדישא זו של סיום מסכת, שהרי תיבת 'סיום' עולה בראשי תיבות שמו 'סמאל' - 'סיום מסכת אין לעשות! - ועל כך הוא מתנבל יותר משאר מצוות ומעשים טובים.

ואם חיינו שהתנבל להפריע ב'סיום' זה יותר מבשאר סיומים הרי זה מורה עד כמה מגעת חשיבותו של זה הסיום יותר מסיום רגיל!

[ולא דמיא כלל ללש' בסוכה שם גבי עבד ששפר לו רבו קיתון על פניו, הדהים איירי בסגוה חוביבת שחי"ב בה לקום ולעשותה ולא עלתה בידו, ובהו שאני כמבין].

וכמובן, המטרה הסופית והתכלית בכל אלו ההפרעות והייסורים הם כאותה תכלית עצמה שבשביחלה נברא הייצר, וכל שאר מפריעים וייסורי עולם הזה. - כדי שמתוך שיתגבר האדם ויתמודד לעמוד כנגד כל מכשולי וניסיונות החסן, יתעלה יותר ויותר מדרגה לדרגה נעלה יותר, וייסיר עוד ועוד מסככות קשות וארוכות יותר. ואין לו להישבר ברוחו חלילה משום מכשול כזה, אלא אדרבה לשאוב ממנו חיזוק עצום לדעת ולהבין מתוך כך שהוא אכן צועד בדרך הנכון, ורק צריך להתגבר להתחזק יותר להכריח כל מריע, להתעלות ולהתקדם, ולעשות את תפקידו בעולם לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו.

אך עיקר מכל, הוא היסוד שפתחת לך בו, שאם נתן לך השי"ת את הנסיון והוא בודאי לטובתך, ויש בכוחך עוז ותעצומות לקום ולהתגבר בכל הכוחות ולהתרומם מתוך כך יותר ויותר, כד"א (תהילים מ' ז) 'נתתה לי'דאיך' גם להתגסס'!

ואכן שמע האיש וקיבל, נסע מירונה ושפר את נפשו לפני ה', על ציון המצוינת של ההצא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע, ונחפכה כל מהלך מחשבתו לטובה ולברכה, וחזר משם עם כוחות רעניים ומחודשים להתקרב לפני המלך ב"ה.

הוא ימליץ טוב בעדנו - אָדוּנָנוּ בְּרִי יוֹחָא

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

גלילי 19

קשת הרשת
מיתוב י"צ יקדים מכירת
02-6257948
info@keshet-harshet.co.il

גרפצ'יק
סל: 02-5002321

לעי"נ מרת חיה
סאסא בת לאה
נלביע י"סיון
תנצבה.

לעי"נ
הרב יחיאל מאיר ז"ל
בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל
נלביע י"סמת תשס"ח תנצבה.

לעילוי נשמת איש החסד
הרב פנחס גרשון ב"ר
אברהם זצ"ל לנבצר
נלביע י"ס אייר תשע"ז
תנצבה.

לעי"נ רבי שבתי זצ"ל
בן הגה"ק רבי גמליאל
הכהן זצ"ל
נלביע י"סשנת תשל"ח תנצבה.

לעי"נ הר"ח רבי משה
ריין זצ"ל בן הר"ר
שמואל רפאל זצ"ל
נלביע י"ס אייר
תנצבה.